

[Kofod-Svendsen]

jelser en central rolle. For fædrene til Den Europæiske Kul- og Stålnunion var det en grundtanke, at når disse nøgleindustrier blev fælles, ville det ikke være muligt for medlemslandene at føre indbyrdes krig. I præambelen til traktaten for Den Europæiske Kul- og Stålnunion fra 1952 hedder det, at målsætningen er gennem opbygning af et økonomisk fællesskab at nedlægge den første grundsten til et videregående og uddybet fællesskab mellem befolkninger, der i lange tider har været splittet af blodige stridigheder, og at skabe institutionelle grundlag, der kan være retningsgivende for en fremtidig fælles skæbne.

Romtraktaten forudsættes yderligere at ville forstærke en sådan udvikling, hvilket understregedes med traktatens ord om »ved forening af de økonomiske kræfter at bevare og styrke freden og friheden«. Det synes jeg er noget utrolig grundlæggende, at EF dér virkelig har været en aktiv og succesfyldt fredsbevægelse. De formulerede målsætninger fra kort efter anden verdenskrigs afslutning er jo blevet opfyldt. Voldsanvendelse og militær rivalisering mellem EF-landene synes heldigvis i dag at være en meget fjern mulighed.

Samtidig skal vi være klar over, at Tysklands genforening har skabt en ny situation, for størrelsesforholdet mellem de traditionelt ledende magter i EF, Tyskland, Frankrig og Storbritannien, er blevet forskubbet til Tysklands fordel, og Tyskland har med genvindelsen af sin fulde suverænitet opnået en ny handlefrihed. I den sammenhæng spiller det også en rolle, at den sovjetiske dominans over Central- og Østeuropa er faldet bort. Dermed er en traditionel tysk interessesfære på ny blevet åbnet som mulighed for tysk økonomisk aktivitet og indflydelse.

Især for Storbritanniens og Frankrigs vedkommende har den tyske samling og den hast, hvormed det skete, givet anledning til bekymring for tysk dominans i fremtidens Europa og fremkaldt overvejelser om afbalancering af tysk styrke under de nye vilkår. Jeg mener, at det er i dansk interesse at styrke integrationen i EF, ikke mod, men med Tyskland.

Men så vil jeg føje til, at det er uhyre vigtigt, at man udformer den politiske union uden at svække NATO, uden at svække den transatlantiske alliance. Ellers siger vi nej til en Europahær og ønsker, at CSCE-processen bliver forstærket, bliver udbygget, samtidig med at vi ny-

formulerer opgaverne i NATO-sammenhæng. Men basis, også for den holdning, man vil indtage for på den rigtige måde at indkranse Tyskland, må på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område ske ud fra den transatlantiske alliance.

Når det gælder udbygningen af EF-samarbejdet, kan det ske ad to linier. Integrationslinien bestemmes i et spændingsfelt mellem føderalister og nationalister. I en EF-union med føderalt præg træffes beslutningerne af fælleseuropæiske demokratisk valgte forsamlinger, medens en union efter modellen »nationernes Europa« træffes af regeringerne i EF's Ministerråd og af Det Europæiske Råd. Efter min opfattelse skal vi fortsat satse på nationernes Europa. Det betyder også, at vi skal søge at inddrage de nationale parlamenter på en mere konstruktiv måde. Det er ad den vej, vi råder bod på det såkaldte demokratiske underskud.

Til sidst vil jeg sige: For et par år siden begyndte forhandlingerne mellem EF og EFTA. Det tegner til, at de ender godt, og at de fleste EFTA-lande inden for en relativt kort tid vil være medlemmer af EF. Dernæst kommer turen til de central- og østeuropæiske lande. Vældige udfordringer har allerede sat en udvikling i gang, som forhåbentlig ender med, at de også bliver medlemmer. Sluttelig må samarbejdet med den tredje verden fortsat udbygges. EF skal udbygges, så det fortsat bliver et åbent EF ud mod den øvrige verden.

Pernille Frahm (SF):

Debatten om den europæiske udvikling især på EF-området er både interessant og vigtig, for vi er alle klar over, at udviklingen sker i et rasende tempo, og de emner, der diskuteres her – »i dag« havde jeg oprindeligt skrevet, men jeg retter det straks til »i aften« – er væsentlige, nemlig miljø- og sikkerhedspolitikken.

Men lige så væsentlig for en masse almindelige mennesker er udviklingen på det socialpolitiske område, og derfor skal denne debat om udviklingen i EF ikke føres, uden at også socialpolitikken får et par ord med på vejen. Kendetegnende for debatten er den store usikkerhed over for, hvad der egentlig kan forventes. Det er svært at få de præcise oplysninger, og emnet EF og socialpolitikken har kun haft en ganske lille plads i Folketingets debatter. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden her til må-